

[Aksel Larsen.]

uden Forligsmandens Mellemkomst har faaet sat deres Dyrtilstillæg op til 60 Øre pr. Time, altsaa 1,5 Øre mere, end Forligsmanden her foreslaar. Jeg synes, at dette tyder paa, at Forligsmanden har haft en alt anden end heldig Haand, da han udarbejdede sit Forslag.

Der er imidlertid andre Forhold, der maa tages i Betragtning. Jeg kender ikke Afstemningstallene om dette Forligsforslag. Jeg aner ikke, med hvor stor Stemmepercent Slagterierne har vedtaget det, men naar man bevarer en saadan Tavshed, vil jeg tillade mig at udtale den Formodning, at de har vedtaget det enstemmigt, at de altsaa er vældig godt tilfredse med det. Jeg vil samtidig tillade mig at udtale den Formodning, som ikke er en blot og bar Formodning, at Slagteriarbejderne har forkastet med en Neiprocent paa op imod 100. Det tyder paa en virkelig udbredt og dybtgaaende Utilfredshed med dette Forslag. En saa dybtgaaende og udbredt Utilfredshed er naturligvis ikke forklarlig blot ud fra dette Forhold, at man tilbyder 4 Kr. 88 Øre mere om Ugen, hvor Slagteriarbejderne, saa vidt jeg ved — men hvis jeg tager fejl, er det igen ikke min Skyld, men Statsministerens —, har forlangt ca. 8 Kr. mere om Ugen. Dette kunde sikkert ikke bevirke en saa stor Neiprocent. Nej, man maa tage Hensyn til noget andet, nemlig at i ingen anden Industri i Danmark er Rationaliseringen drevet saa vidt og Arbejdstempoet blevet saa morderisk som paa Slagterierne.

I Løbet af de sidste ti Aar har Slagteriernes Ledelser gennemført en systematisk Rationalisering, idet man har sendt Ingeniører ud til de mest moderne indrettede Slagterier, hvor de medvirkede til at drive Tempoet i Vejret, og derpaa rejste de til mindre moderne Slagterier for at kræve og gennemføre, at Antallet af slagtede og færdigbehandlede Svin pr. Mand og Arbejdstime blev drevet lige saa højt op som paa de moderne indrettede Slagterier. Dette kunde selvsagt kun lade sig gøre ved, at man forlangte et simpelt hen umenneskeligt Slid af Slagteriarbejderne. Alle Slagteriarbejdernes Krav om Hensyntagen til disse Forhold eller Bremsning af denne Form for Rationalisering, som kun sker ved, at man driver den uhyggeligste Rovdrift med den

menneskelige Arbejdskraft og det menneskelige Legeme, er blevet afvist, og en lønmæssig Kompensation for den kolossalt forøgede Arbejdsydelse har man heller ikke villet give, end ikke i de Aar, da Landbruget tjente mere end fantastiske Beløb paa at levere Svin og andre Produkter til Tyskerne. Guldregnen over det store Landbrug herhjemme under Besættelsen mærkede Slagteriarbejderne saa sandelig ikke noget til. Forligsmanden har, saa vidt jeg kan se, overhovedet ikke taget Hensyn til dette Forhold i sit Forslag.

Næsten endnu grellere er et andet Forhold, som de allerfleste her i Salen og navnlig Tilhængerne af Regeringforslaget selvfølgelig er uvidende om og ikke har søgt at sætte sig ind i. Det er ganske vist strejft gennem en uskyldigt udseende og saapas taaget og ubegribelig Passus i Forligsmandens Mæglingforslag, som jeg gerne vil have den højtærede Formands Tilladelse til at citere. Der siges i Slutningen af Indledningen:

„Med Bemærkning, at Forligsmanden under de nævnte Forhandlinger over for Slagterierne har understreget, at Overenskomsten er en Ugeløns-Overenskomst, og at dette maa tages i Betragtning ved det enkelte Slagteris Beskæftigelse af henholdsvis faste Arbejdere og Ekstra-Arbejdere, stiller Forligsmanden herefter følgende Mæglingforslag.“

Jeg vil gerne udsætte en Præmie for dem, der kan forklare, hvad dette betyder; det vilde i hvert Fald blive meget faa, som kunde komme og forlange den. Jeg skal forklare, hvad det betyder. Slagterierne har drevet Arbejdstempoet saadan i Vejret, at der ikke er ret meget Arbejde, som ubetinget skal udføres om Lørdagen, og saa fyrer man de fleste af Arbejderne, ofte op til 90 pCt., Fredag Aften for at genantage dem Mandag Morgen. Man skal lægge Mærke til Ordet „genantage“. De har ingen Ret til at blive genantaget, det sker, hvis det passer Slagteriet, hvis det passer Mesteren i den Afdeling, hvor de sædvanligvis har deres Beskæftigelse. Hvis det nu er en Arbejder, som Slagteriet eller Mesteren har et Horn i Siden paa, f. Eks. fordi han har stillet visse Krav, har været sine Kammeraters Talsmand el. lign., kan han faa en Karenstid paa 3—4 Uger, hvor han ikke kan faa Arbejde paa Slagteriet. Saa regner man med, at nu